

AVA DELAIRA

Sve o mojoj
SESTRI

Prevela Svetlana Babović

Beograd, 2016.

*Za moju majku, Meri Majkl Karns.
Čuvam te u srcu.*

Dragi Kurte Kobejne,

Prvi zadatak koji smo dobili danas na času engleskog jezika kod gospođe Baster bio je da napišemo pismo nekoj osobi koja više nije živa. Kao da pismo može da ti stigne u raju, ili u nekakvoj pošti za duhove. Verovatno je na umu imala da pišemo nekome poput bivšeg predsednika ili tako nešto, ali meni treba neko s kim mogu da razgovaram. Ne bih mogla da razgovaram s predsednikom. Sa tobom mogu.

Volela bih da možeš da mi kažeš gde si i zašto si otišao. Bio si omiljeni muzičar moje sestre Mej. Otkad je otišla na onaj svet, teško mi je, jer uopšte ne znam ko sam ja u stvari. Ali sada sam krenula u srednju školu i moraću to hitno da saznam. Jer sam sigurna da bih u protivnom mogla da se udavim ovde.

Sve što znam o srednjoj školi saznala sam od Mej. Prvog dana škole otvorila sam njen ormar i našla garderobu koju je ona nosila svog prvog dana u srednjoj školi – bila je to plisirana suknja i roze rolka sa odsečenim okovratnikom na koju je prišla Nirvanin amblem, smajlija sa iksćima umesto očiju. Stvar je u tome da je Mej bila prelepa, na takav način da ne možeš da prestaneš misliti o njenoj lepoti. Kosa joj je bila savršeno glatka i hodala je kao da pripada nekom drugom, boljem svetu, zbog čega je ta garderoba na njoj imala smisla. Obukla sam se i pogledala se u ogledalu, pokušavajući da se osećam kao da pripadam bilo kom svetu, ali njena garderoba na meni je više ličila na kostim za maskenbal. I zato sam umesto toga obukla moju omiljenu kombinaciju iz osnovne škole: farmerke, košulju sa previše dugim rukavima i okrugle

minduše. Kada sam zakoračila u hol Škole Vest Mesa, odmah sam znala da je to pogrešna kombinacija.

Sledeća stvar koju sam shvatila bila je da ne bi trebalo da nosiš užinu od kuće. Trebalo bi da kupiš picu ili kroasan sa nutelom, ili ne treba da užinaš uopšte. Moja tetka Ejmi, sa kojom sada živim svake druge nedelje, počela je da mi pravi sendviče u kajzericama sa ajsberg salatom i majonezom, jer smo ih Mej i ja obožavale kad smo bile male. Nekada sam imala normalnu porodicu. Mislim, ne baš savršenu, ali tu smo bili mama, tata, Mej i ja. Sada mi se čini da je to bilo davno. Ipak, tetka Ejmi se baš trudi i mnogo voli da mi pravi sendviče, ali nikako ne mogu da joj objasnim da oni i nisu baš za srednju školu. Tako ja onda odjurim u ženski toalet, brže-bolje smažem kajzericu i bacim omot u kantu za đubre.

Prošlo je nedelju dana, a ja i dalje nikoga ne poznajem. Sva deca iz moje osnovne škole otišla su u Srednju školu Sandija, u koju je išla i Mej. Nisam želela da me tamo svi sažaljevaju i postavljaju mi pitanja na koja nemam odgovor, i zbog toga sam se upisala u Vest Mesu, koja se nalazi u kvartu tetke Ejmi. Ovo bi trebalo da bude novi početak, pretpostavljam.

Pošto zaista ne želim da provedem sva četrdeset tri minuta predviđena za ručak u toaletu, čim završim sendvič, izađem napolje i sednem pored ograde. Nekako se uvek trudim da sedim neprimetna i po strani kako bih mogla da snimam okolo. Lišće je počelo da opada, ali je i dalje toplo. Posebno volim da posmatram jednog dečaka. Saznala sam da se zove Skaj. On uvek nosi kožnu jaknu, iako leto jedva da se završilo. Podseća me na to da vazduh nije nešto što postoji tek tako. To je nešto što udišeš. Iako je uglavnom na drugoj strani školskog dvorišta, čini mi se kao da mogu osetiti kako se njegova pluća šire i skupljaju.

Ne znam zašto, ali na ovom mestu prepunom stranaca lepo mi je kada znam da Skaj udiše isti vazduh kao i ja. Isti vazduh koji si i ti udisao. Isti vazduh koji je i Mej udisala.

Ponekad tvoja muzika zvuči kao da je dosta nedorečenog ostalo u tebi. Možda nisi imao snage sve da izbaciš iz sebe. Možda si zato umro. Kao da si eksplodirao iznutra. Pretpostavljam da ovaj zadatak ne radim na način na koji bi trebalo. Kasnije ću možda pokušati ponovo.

*Tvoja,
Lovel*

Dragi Kurte Kobejne,

Kada nas je gospođa Baster zamolila da predamo naša pisma na kraju današnjeg časa, pogledala sam u papir na kojem sam napisala moje pismo i sklopila ga. Kada se oglasilo zvono, brzo sam se spremila i još brže izjurila iz učionice. Postoje stvari koje ne mogu da poverim bilo kome, izuzev onima koji više nisu sa nama.

Išla sam u osmi razred kada mi je Mej prvi put pustila tvoju muziku. Ona je bila drugi srednje. Čini mi se da smo se udaljile kada je pošla u srednju školu, sa svakom godinom sve više. Mnogo mi nedostaje, ona i svi ti svetovi koje smo volele da izmišljamo. Ali te noći u kolima, opet smo bile samo nas dve. Pustila je *Heart-Shaped Box*, i činilo mi se kao da nikada ranije ništa slično nisam čula.

Kada se Mej okrenula prema meni i pitala me: „Da li ti se sviđa?“, bilo je kao da je otvorila vrata nekog novog sveta i pozvala me da uđem unutra. Klimnula sam glavom. Bio je to svet prepun emocija i dugo nisam mogla da dođem do reči.

U poslednje vreme često te slušam. Pustim *In Utero*, zatvorim oči i slušam pesmu bezbroj puta iznova. I kada sam tamo, uz tvoj glas, ne znam kako to da objasnim, ali sve polako počinje da dobija smisao.

Kada je Mej umrla prošlog aprila, moj mozak kao da se ugasio. Jednostavno nisam znala kako da odgovaram na pitanja koja bi mi postavljali roditelji; zapravo, jedno vreme nisam ni progovarala. Na kraju smo svi prestali da razgovaramo, barem o tome. Zabluda je da tuga ujedinije. Svi smo mi bili u svojim usamljenim svetovima – tata u kući,

mama u stanu u koji se uselila nekoliko godina ranije, a ja sam u tišini lutala od jednog do drugog poslednjih nekoliko meseci osnovne škole.

Tata je s vremenom pojačao ton za vreme prenosa bejzbol utakmica i vratio se na posao u svojoj građevinskoj firmi, a mama je dva meseca kasnije otišla na ranč u Kaliforniji. Možda je bila ljuta jer nisam mogla da joj kažem šta se tačno dogodilo. Ali to ne mogu nikome da kažem.

Dok sam tako gluvarila čitavog leta, počela sam na internetu da tražim neki članak, sliku ili priču koja bi mogla da zameni onu koju sam ja čuvala u glavi. Tako sam našla čitulju u kojoj je pisalo da je Mej bila lepa devojka i odlična učenica, koju je njena porodica obožavala. Takođe, našla sam kratak članak u novinama, sa naslovom „Tragično preminula lokalna tinejdžerka“, u kojem je bila slika cveća i sitnica koje su neka deca iz njene stare škole ostavila pored mosta, uz njenu sliku iz školskog godišnjaka, sa koje sa predivnom, sjajnom kosom i još lepšim osmehom gleda pravo u nas.

Možda mi ti možeš pomoći da ponovo nađem vrata koja vode u drugi svet. I dalje nisam nikoga upoznala. Jedva da sam i reč progovorila čitavu nedelju i po koliko sam ovde, osim što sam rekla „prisutna“ kada nas prozivaju. I kada sam zamolila školsku sekretaricu da mi objasni gde mi se nalazi učionica. Ali ima jedna devojčica na času engleskog. Ona crta po svojim rukama. Ne crta obična srca, već zelene poljane, razna stvorenja, drveće i devojčice koje deluju kao da su žive. Ona nosi kosu vezanu u dve kike koje joj padaju do struka, a njena tamna koža izgleda savršeno glatka. Oči su joj različite boje – jedno je skoro potpuno crno, a drugo je tamnozeleno. Juče mi je doturila ceduljicu na kojoj je bio nacrtan samo jedan smajli. Mislim da bih možda mogla uskoro da užinam zajedno sa njom.

Dok učenici čekaju u redu za užinu, deluju kao jedno. Čeznula sam da i ja stojim sa njima u redu. Nisam želela da gnjavim tatu da mi daje novac, jer se uvek uznemiri kada mu to kažem, a ne mogu da tražim ni od tetka Ejmi, jer ona misli da sam zadovoljna njenim sendvičima. Ali počela sam da skupljam sitniš koji pronađem – peni koji sam kupila sa zemlje, četvrtinu dolara koju sam našla u pokvarenom aparatu za sokove, a juče sam kupila pedeset centi sa stola kod tetke Ejmi. Grozno sam se osećala. Ipak, skupila sam dovoljno da mogu kupiti kroasan sa nutelom.

Sve o mojoj sestri

Dopadalo mi se sve u vezi sa tim. Dopadalo mi se da čekam u redu sa ostalima. Dopadalo mi se kada devojčici ispred mene gledam u crvene kovrdže koje je sama namestila. I dopadao mi se onaj pucketavi zvuk dok otvaram ambalažu. I dopadalo mi se da žvaćem svaki hrskavi zalogaj.

A onda se desilo sledeće – davila sam se u svom kroasanu i buljila sam u Skaja kroz žuto lišće. I tada me je primetio. Okrenuo se da nekome nešto kaže. Izgledalo je kao usporeni snimak. Na tren, pogledi su nam se sreli i gledali smo se sve dok ja nisam sklonila pogled. Stvar je u tome da je on i dalje gledao u mene kada sam ga ponovo pogledala. Njegove oči su poput tvog glasa – ključevi koji otključavaju sve u meni.

*Tvoja,
Levi*

Draga Džudi Garland,

Pomislila sam da pišem tebi, jer je *Čarobnjak iz Oza* moj omiljeni film. Mama mi ga je uvek puštala kada sam bila bolesna i kada nisam išla u školu. Davala mi je sok od đumbira sa plastičnim roze kockicama leda i tost sa cimetom, a ti bi pevala „Somewhere Over the Rainbow“.

Sada znam da svi znaju tvoje lice. Svi znaju tvoj glas. Ali ne znaju svi ko si ti zapravo, kada ne glumiš.

Mogu da te zamislim kao malu devojčicu za Božić u gradiću u kojem si odrasla, na rubu pustinje Mohave, kako stepuješ na sceni bioskopa svog oca i pevaš novogodišnju pesmicu. Tada si odmah shvatila da taj aplauz zvuči kao ljubav.

Mogu da te zamislim u letnjim noćima kada su svi dolazili u bioskop ne bi li pobjegli od vrućine. Na rashlađenom vazduhu, pojavila bi se na bini i zbog tebe bi svi u sali na trenutak zaboravili na sve brige. Tvoji mama i tata bi ti se smešili. Najsrećniji su bili kada si pevala.

Nakon svega, film bi prošao u crnobeloj izmaglici, a tebi bi se odjednom pripavalo. Tata bi te izneo napolje i odveo kući u svom velikom automobilu, koji je plovio kao brod po mračnoj asfaltnoj površini zemlje.

Nikada nisi želela da neko bude tužan, zato si stalno pevala. Pevala bi u sebi da se uspavaš kada bi se tvoji roditelji svađali. A kada se nisu svađali, pevala bi im kako bi ih nasmejala. Koristila si svoj glas kao lepak koji tvoju porodicu drži na okupu. A onda, na kraju, i da se sama ne bi osećala izgubljenom.

Moja mama je Mej i meni pevala uspavanke. Tiho bi nam pevušila: „Tiho, noći, moje zlato spava...“ Mazila bi me po kosi i ostala pored mene

sve dok ne zaspim. Kada nisam mogla da zaspim, govorila bi mi da zamislim da sam u ogromnom balonu koji pluta morem. Zatvorila bih oči i plutala, osluškujući talase. Pogledala bih dole u svetlucavu vodu. Kada bi balon pukao, čula bih njen glas, kako pravi novi balon da me uhvati.

Ali sada, kada pokušam da zamislim sebe kako lebdim iznad mora, balon odmah pukne. Istog trenutka se trgnem i otvorim oči pre nego što padnem. Mama je previše tužna da bi vodila računa o meni. Ona i tata rastali su se pre nego što je Mej krenula u srednju školu, a kada je dve godine kasnije Mej umrla, preselila se u Kaliforniju.

Pošto smo sada u njoj samo tata i ja, kuća svuda odzvanja. U mislima se stalno vraćam u ono vreme kada smo svi bili na okupu. Mogu da osetim miris mesa dok mama sprema večeru. Prosto sija. Skoro da mogu da vidim sebe i Mej u dvorištu kako skupljamo sastojke za naše specijalne vilinske čarobne napitke.

Umesto da sam kod mame preko nedelje, kao što smo Mej i ja radile nakon razvoda, sada ostajem kod tetke Ejmi. Njena kuća je prazna na drugačiji način. Nije puna duhova. Tiho je, a police su prepune ružičastog porcelanskog posuđa i lutaka od porcelana, a ružičasti sapunčići u toaletu bi valjda trebalo da speru našu tugu. Ali pretpostavljam da se oni čuvaju samo za nuždu. U kupatilu koristimo samo najobičniji beli sapun.

Sada, kroz prozor njene hladne kuće, zamotana u jorgan, gledam u nebo i tražim prve zvezde.

Volela bih da mi možeš reći gde si sada. Mislim, znam da si mrtva, ali zamišljam da u ljudskom biću postoji nešto što ne može da iščezne. Mrak je napolju. Ti si negde tamo. Negde, negde. Volela bih da te pušt看 unutra.

*Tvoja,
Leel*

Draga Elizabet Bišop,

Želim da ti ispričam dve stvari koje su se danas dogodile na času engleskog. Čitali smo tvoju pesmu, a ja sam prvi put govorila pred čitavim odeljenjem. Sada će dve nedelje kako idem u školu, a većinu vremena provodila sam zureći kroz prozor i posmatrajući kako ptice lete oko telefonskih kablova i svetlucave jasike. Razmišljala sam o tom dečaku, Skaju, i pitala se šta on vidi kada zatvori oči, kada sam čula da neko doziva moje ime. Podigla sam glavu. Osetila sam kao da mi u grudima tuku krila onih ptica koje sam posmatrala.

Gospođa Baster gledala je u mene. „Lorel. Hoćeš li da nam čitaš?“

Nisam čak ni znala na kojoj smo stranici stali. Pao mi je mrak na oči. Ali onda mi je Natali pokazala gde smo stali. Pesma je počinjala ovako:

*Nauči da gubiš, jer to nije teško;
Toliko mnogo toga želi
da bude izgubljeno, pa zato gubitak i nije tako strašan.*

U početku sam bila napeta. Ali, kako sam dalje čitala, opustila sam se.

*Svakoga dana izgubi ponešto. Ne nerviraj se
Zbog izgubljenih ključeva, zbog uzalud utrošenog vremena.
Nauči da gubiš, jer to nije teško.
Onda vežbaj da gubiš još, da gubiš brže:
Mesta, i imena, i gradove u koje je trebalo
Da putuješ. Ništa od toga nije strašno.*

Sve o mojoj sestri

*Izgubila sam sat moje majke. I vidi! Moja poslednja, ili
Pretposlednja od tri voljene kuće, nestala je.
Nauči da gubiš, jer to nije teško.*

*Izgubila sam dva moja voljena grada. I još
Neka imanja pride, dve reke, kontinent.
Nedostaju mi, ali nije kraj sveta.*

*Čak i to što sam izgubila tebe (šaljivi ton, pokret
koji volim), ne treba da poričem. Jasno je da
nije teško naučiti da gubiš, iako može da izgleda (napiši to!) strašno.*

Mislim da mi je glas previše drhtao, kao da me je zbog pesme pogodio nekakav zemljotres iznutra. Kada sam završila sa čitanjem, u učionici je vladao muk.

Gospođa Baster je svojim buljavim očima pogledala razred i rekla: „Šta kažete?“

Natali je pogledala u mene. Mislim da joj je bilo žao jer niko nije gledao u gospođu Baster, već u mene. Podigla je ruku i rekla: „Pa, ona naravno laže. Nije lako gubiti stvari.“ A onda su svi pogledali u Natali.

Gospođa Baster je rekla: „Zašto je neke stvari teže izgubiti od drugih?“

Natali je uzdahnula i odgovorila. „Zbog ljubavi, naravno. Što više nešto voliš, teže ti je ako ga izgubiš.“

Podigla sam ruku da se javim a da nisam o tome ni razmislila. „Mislim da je, kada izgubiš nešto što voliš, to kao da si izgubio deo sebe. Zbog toga joj je na kraju baš teško da piše. Jedva da se priseća kako to da radi. To je zato što više skoro da i ne zna ko je.“

Svi pogledi su ponovo bili upereni u mene, ali se na sreću oglasilo zvono.

Skupila sam svoje stvari što sam brže mogla. Pogledala sam u Natali i učinilo mi se da me čeka. Pomislila sam da bi danas mogao da bude taj dan kada bih mogla da je pitam da pojedemo užinu zajedno i da prekinem da sedim pored ograde.

Ali gospođa Baster me je prekinula: „Lorel, mogu li da popričam sa tobom načas?“ U tom trenutku sam je mrzela, jer je Natali otišla. Prišla sam katedri. Pitala me je: „Kako si?“

Dlanovi su mi još bili znojavi od recitovanja pred razredom. „Pa, hm, dobro sam.“

„Primitila sam da nisi predala tvoj prvi zadatak. Ono pismo?“

Zagledala sam se u fluorescentnu svetlost koja se odbijala o pod i promrmljala: „Oh, da. Izvinite. Nisam ga još završila.“

„U redu. Ovaj put daću ti još malo vremena. Ali bih volela da mi ga predaš do sledeće nedelje.“

Klimnula sam glavom.

A onda je rekla: „Lorel, ako ikada budeš poželela da popričaš sa nekim...“

Pogledala sam bledo u nju.

„Predavala sam u Sandiji“, rekla je pažljivo. „Mej je bila kod mene u razredu u prvoj godini.“

Izgubila sam dah. Odjednom sam osetila vrtoglavicu. Mislila sam da niko ne zna za to, ili da bar niko ne spominje. Ali sada je gospođa Baster gledala u mene kao da mogu da joj ponudim razrešenje neke strašne misterije. Nisam mogla.

Na kraju je gospođa Baster rekla: „Bila je posebna devojčica.“

Progutala sam knedlu. „Jeste“, rekla sam. I izašla sam iz učionice.

Buka u hodniku pretvorila se u najbučniju reku koju sam ikada čula. Pomislila sam da bih možda mogla da sklopim oči, a glasovi će me odneti daleko.

*Tvoja,
Lorel*

Dragi Rivere Finikse,

Mejina soba u tatinoj kući ista je kao što je i oduvek bila. Potpuno ista, samo što su vrata uvek zatvorena, i iz nje ne dopire nikakva buka. Ponekad, budeći se iz košmara, pomislim da čujem njene korake dok se krišom vraća kući iz noćnog izlaska. Srce mi preskoči od uzbuđenja i tada sednem na ivicu kreveta, a onda se setim.

Ako ne mogu ponovo da zaspim, na vrhovima prstiju spustim se niz stepenice, tiho otvorim vrata njene sobe i ušunjam se unutra. Sve je potpuno isto, kao da nas nije ni napustila. Isto kao i one večeri kada je otišla u bioskop. Dve ukosnice prekrštene na noćnom stočiću. Pokupim ih i stavim u svoju kosu. A onda ih vratim u isti položaj, kao da pokazuju na polupraznu bočicu parfema i na tubu sjaja za usne koji nikada nije stavljala kada bi izlazila iz kuće, ali ga je uvek imala kada se vrati. Na vrhu polica za knjige nalazila se njena kolekcija naočara sa staklima u obliku srca, napola izgorele sveće, školjke, geode iz čije sredine razmetljivo blistaju kristali. Legnem na njen krevet i maštam da je ona tu. Buljim u pano prekriven osušanim cvećem probijenim špenadlama, stranama sa horoskopom isečenim iz novina i fotografijama. Na jednoj smo nas dve kad smo bile male, jednog leta, u vozu sa mamom. Druga je uslikana pre njene male mature na kojoj je nosila dugu čipkanu haljinu koju je kupila u tržnom centru, a ruža koja joj je krasila kosu osušena je i okačena ovde.

Otvorim njen ormar i gledam njene svetlucave bluze, kratke suknje, džempere odsečenih okovratnika i isfronclane farmerke. Oblačila se hrabro, kakva je i sama bila.

Na zidu iznad njenog kreveta visi poster Nirvane, a pored tvoja slika iz filma *Ostani uz mene*. Bebi-plava kosa, isklesane jagodice i cigareta napola u ustima. Moja sestra te je obožavala. Sećam se kada smo prvi put gledale taj film. Bilo je to baš neposredno pre maminog i tatinog razvoda i pre nego što će Mej krenuti u srednju školu. Bile smo same kod kuće i bilo je kasno uveče. Ušuškale smo se u gomilu ćebadi, a Mej je napravila brdo kokica. Tada si se na televizoru pojavio ti. Tada smo te obe prvi put videle. Bio si prelep. Ali još više od toga, osećale smo kao da si neko koga već poznajemo. U filmu, uloga ti je bila da se brineš o Gordiju, koji je ostao bez starijeg brata. Ti si bio njegov zaštitnik. Ali i ti si imao svoju muku. Roditelji i učitelji i svi ostali nisu te podnosili zbog loše reputacije tvoje porodice. Kada si u filmu rekao: „Želim samo da odem na neko mesto gde me niko ne poznaje“, Mej se okrenula ka meni i rekla mi: „Volela bih da mogu da ga otrgnem sa ekrana i smestim u našu dnevnu sobu. Zar ne misliš da mu je mesto ovde, pored nas?“ Klimnula sam glavom.

Na kraju filma Mej je objavila da je zaljubljena u tebe. Želela je da zna kako sada izgledaš i otišla je do tatinog kompjutera i potražila tvoje slike na internetu. Bilo ih je tu svih mogućih, neke su bile iz *Ostani uz mene*, ali i neke na kojima si već bio stariji. I na svima si bio i ranjiv i žestok. A onda je videla da si umro. Od predoziranja drogom. Imao si samo dvadeset tri godine. Svet kao da se zaustavio. Malopre, skoro kao da si bio sa nama u sobi. A u stvari nisi više bio na našoj planeti uopšte.

Kada pomislim na to, čini mi se da je ta noć sve promenila. Možda tada nismo znale da pronađemo prave reči, ali, kada smo saznale da si umro, po prvi put smo videle šta može da se desi sa nevinošću. Na kraju je Mej isključila kompjuter i obrisala suze sa lica. Rekla je da ćeš za nju uvek biti živ. Kad god bismo posle toga gledale *Ostani uz mene* (nabavile smo DVD i gledale ga iznova i iznova čitavo leto), uvek bismo isključile ton kada Gordi kaže da je tvoj lik, Kris, poginuo. Nismo to želele. To kako si izgledao, sa tim oreolom svetlosti oko glave – bio si dečak, dečak koji bi postao pravi muškarac. Želele smo da te vidimo tamo, zauvek savršenog i punog života.

Znam da je Mej mrtva. Mislim, svesna sam toga, ali mi to deluje nestvarno. I dalje osećam da je tu, sa mnom. Kao da će se samo jedne noći

Sve o mojoj sestri

provući kroz svoj prozor, vratiti iz izlaska i prepričati mi svoje avanture. Kada bih samo mogla da naučim da budem više nalik njoj, možda bi mi bilo malo lakše da živim bez nje.

*Tvoja,
Lerel*

Draga Amelija Erhart,

Sećam se kada sam prvi put učila o tebi u osnovnoj školi na času istorije. Skoro da sam bila ljubomorna na tebe. Znam da je pogrešno osećati ljubomoru prema nekome ko je tragično nastradao, ali umiranje nije bilo nešto na šta sam zapravo bila ljubomorna. Bila sam ljubomorna na letenje, i nestajanje. Na način na koji si gledala zemlju iz vazduha. Ti se nisi plašila da ćeš se izgubiti. Samo si želela da letiš.

Ovog jutra shvatila sam da mi treba makar mrva hrabrosti koju si ti posedovala, jer je prošlo skoro već tri nedelje kako idem u srednju školu i ne želim više da sedim sama pored ograde. Nakon što sam preturila svu moju staru garderobu, koja je grozna koliko god sam se trudila da izaberem i najneupadljiviji komad, otišla sam u sobu moje sestre i otvorila njen orman, koji je bio prepun raznobojne i upadljive odeće. Sećam se kako je ona to nosila. Ujutro bi krenula sa rancem preko ramena i činilo se kao da su svi koje je sretala na putu do škole jedva čekali da je pozdrave. Odvojila sam garderobu koju je nosila prvog dana u srednjoj školi – ružičasti džemper od kašmira sa Nirvana zakrpom i kratku plisiranu suknju. Obukla sam je. Ovaj put se nisam pogledala u ogledalu, jer sam znala da će me to pokolebati. Samo sam obraćala pažnju na trljanje suknje o moje gole noge i razmišljala o tome kako se Mej osećala u njoj.

Dok me tata vozio u školu, osećala sam njegov pogled na sebi. Končno, kada smo stigli, rekao je: „Sjajno izgledaš danas.“

Znala sam da je prepoznao Mejinu garderobu. „Hvala, tata.“ Rekla sam samo to i ništa više. Osmehnula sam mu se kada sam iskočila iz kola.